

TO LIVE IN THE ISRAELI MODE

Whether we live in Israel or the diaspora,
we should accept the spiritual mindset of Israel:
G-d's continuous presence in our lives.

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

THE
SHLUCHIM
OFFICE

PARSHAT TOLDOT

Jewish Insights is made possible by:
Rabbi Yossi and Yael Michelashvili

For sponsorship opportunities, email info@jewishinsights.org

The Shluchim Office

Director | Rabbi Gedalya Shemtov
Development | Rabbi Mendy Shemtov

Editors

Rabbi Avraham Greenberg
Rabbi Zusha Greenberg

English

Translation and editing | Rabbi Mendel Super
Proofreading | Rabbi Mendel Levertov

Hebrew

Linguistic editing | Rabbi Zushe Greisman
Proofreading | Rabbi Menachem Wilhelm

Spanish

Translation and editing | Rabbi Rafi Tawill

French

Translation and editing | Rabbi Yahir Elbaz
Proofreading | S. Elbaz

Portuguese

Translation | Mr. Yitzchak Dayan
Editing | Rabbi Yeshaya Dayan
Layout Design | Mike Katan

Layout

Berel Marozov

Website

Yuval Katz and Yisrael Visotsky

Administration

Levi Shemtov

Advisory Committee

Rabbi Asher Deren - Cape Town, South Africa
Rabbi Mendy Gerlitzsky - Tel Aviv, Israel
Rabbi Levi Greenberg - El Paso, Texas
Rabbi Dovid Goldberg - São Paulo, Brazil
Rabbi Levi Shaikevitz - Kfar Chabad, Israel
Rabbi Mendy Greenberg - Twinsburg, Ohio
Rabbi Shmuel Freedman - Bahia Blanca, Argentina
Rabbi Yosef Yitzchak Blau - Moshav Kineret, Israel
Rabbi Chaim Drukman - Lucerne, Switzerland

Founded in 2008 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

© Published and Copyright 2024 by
Shluchim Office International

A. G-d's Presence in Our Lives

An unblemished offering

Source 1 Genesis 26:1-3

There was a famine in the land, aside from the first famine in the days of Abraham. Isaac went to Abimelech, king of the Philistines, in Gerar.

G-d appeared to him and said, "Do not go down to Egypt; dwell in the land that I will tell you. Sojourn in this land, and I will be with you and bless you. To you and your seed, I will give all these lands and establish the oath I swore to Abraham, your father."

וַיְהִי רָעָב בְּאֶרֶץ מִלְכָּד הָרָעָב
הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיָה בְיַמֵּי אַבְרָהָם,
וַיֵּלֶךְ יִצְחָק אֶל אַבְיִמֶלֶךְ מֶלֶךְ
פְּלִשְׁתִּים גֶּרָר.

וַיֵּרָא אֵלָיו ה' וַיֹּאמֶר אֵל תֵּרַד
מִצְרָיִם שָׁכֵן בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אֹמַר
אֵלֶיךָ. גֹּר בְּאֶרֶץ הַזֹּאת וְאֶהְיֶה עִמָּךְ
וְאַבְרָכָךָ כִּי לֹךְ וּלְזַרְעֶךָ אֶתֵּן אֶת כָּל
הָאֲרָצוֹת הָאֵל וְהִקְמַתִי אֶת הַשְּׁבֻעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ.

Rashi

“Do not go down to Egypt” — Isaac intended to go down to Egypt, as his father had during the famine. G-d said to him, “Do not go down to Egypt. You are a ‘perfect sacrifice’, and being outside the Holy Land is not fitting for you.”

אל תרד מצרימה. שהיה
דעתו לרדת מצרימה,
כמו שירד אביו בימי
הרעב. אמר לו: אל תרד
מצרימה, שאתה עולה
תמימה, ואין חוצה
לארץ פדאי לה.

>> The Rebbe

Feeling G-d's presence

Isaac was unique among the patriarchs in the fact that he never left the Land of Israel. Abraham spent time in Egypt, Jacob and his sons lived in Charan, but Isaac knew what his

ענינו המיוחד של יצחק -
שמעולם לא יצא מארץ ישראל.¹
אברהם אבינו - היה במצרים,
יעקב והשבטים היו בחרן, ואילו

1. ראה ב"ר פס"ד, ד. הובא בפרש"י עה"ת תולדות כו, ב.

life's mission was and this required him to never leave Israel, "the land that G-d's eyes are upon, from the beginning of the year to the end of the year."

Isaac's never leaving the physical Land of Israel serves as a directive to all Jews never to leave the spiritual Land of Israel.

We must always conduct ourselves like the Land of Israel, "the land that G-d's eyes are upon, from the beginning of the year to the end of the year." This means knowing and feeling that G-d is standing over us and watching our every step.

In the words of the Alter Rebbe in Tanya, chapter 41: "G-d is standing over him, and the whole earth is full of His glory and He is searching his mind and heart to see if he is serving Him properly."

Having this feeling constantly, with every little thing we do, is like what Rabbi Yochanan ben Zakai told his students, "May it be G-d's will that the fear of Heaven shall be upon you like the fear of flesh and blood. . . . because when people commit a transgression, they say to themselves, 'I hope that no human will see me.'"

Source 2 Talmud, Berachot 28b

When Rabbi Yochanan ben Zakai fell ill, his students came to visit him. "Bless us, our teacher," they asked him. He replied: "May it be G-d's will that the fear of Heaven shall be upon you like the fear of flesh and blood." "Is that

יצחק - ביודעו מה שצריך לפעול בעבודתו - ידע שאסור לו לצאת מארץ ישראל, "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה".²

ענין זה שיצחק לא יצא מארץ ישראל הגשמית - מהווה הוראה ליהודי שאסור לו לצאת מארץ ישראל הרוחנית:

יהודי צריך להימצא תמיד ב"ציור" של ארץ ישראל - "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", דהיינו, לדעת ולהרגיש שעל כל צעד וצעד ניצב ה' עליו ומביט עליו

- ובלשון רבינו הזקן בתניא ריש פרק מ"א: "זהנה ה' נצב עליו... ומביט עליו ובוחר כליות ולב אם עובדו כראוי" -

וכאשר נרגש הדבר בנוגע לכל דבר קטן - הרי זה כמאמר רבי יוחנן בן זכאי לתלמידיו "יהי רצון שיהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם כו' שלא יראני אדם כו'".³

וְכִשְׁחָלָה רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי נִכְנְסוּ תַלְמִידָיו לְבַקְרוֹ. אָמְרוּ לוֹ: רַבִּינוּ, בְּרַכְנוּ. אָמַר לָהֶם: "יְהִי רָצוֹן שֶׁתְּהֵא מוֹרָא שָׁמַיִם עֲלֵיכֶם כְּמוֹרָא בְּשָׂר וְדָם". אָמְרוּ לוֹ

2. עקב יא, יב.
3. ברכות כח, ב. הובא בתניא שם (זו, סע"א).

all?” asked the students. “If only you fulfilled this,” answered Rabbi Yochanan, “because when people commit a transgression, they say to themselves, ‘I hope that no human will see me.’”

Rashi

If that all — meaning, is it not necessary to fear G-d more than man?

If only — if you feared G-d like a human, you would commit fewer transgressions

Transgression — clandestinely, out of fear of prying human eyes. You should know that everything is revealed before G-d.

תלמידיו: עד כָּאן? אָמַר לָהֶם:
וּלְנֹאֵי, תִּדְעוּ כְּשֶׁאַדָּם עוֹבֵר עֲבִירָה
אוֹמֵר: "שְׁלֵא יֵרְאֵנִי אָדָם".

עד כָּאן — בְּתַמִּיחָה פְּלוֹמֵר וְלֹא
יֹתֵר מִמּוֹרָא בְּשֵׁר וְדָם.

וּלְנֹאֵי — שְׂיִהֵא כְּמּוֹרָא בְּשֵׁר
וְדָם שְׂאֵם כֵּן תִּתְחַדְּלוּ מִעֲבִירוֹת
הַרְבֵּה.

עֲבִירָה — בְּסִתְרָה מִמּוֹרָא
הַבְּרִיּוֹת וְיִוְדָע שֶׁהַכֹּל הוּא
גָּלוּי לַהֲקַב"ה וְאֵינּוּ מְנִיחַ בְּכַף.

>> The Rebbe

For example:

When we consider how G-d has left the “higher and lower realms” and stands across from us and watches us as we drink water. He watches to see if we make a blessing, and if we contemplate the meaning of the words of the blessing. He watches if we drink like a glutton or like a person who knows that in order to serve G-d without disturbance from the body he must drink water when the body is thirsty. A person who drinks with the latter intent doesn’t care if the water is warm on a hot day and doesn’t look for cold water only because it is more enjoyable.

ולדוגמא:

כאשר יהודי מתבונן שהקב"ה "מניח את העליונים ותחתונים", מרכבה עליונה ומרכבה תחתונה⁴, ונעמד כנגדו ומביט עליו בשעה ששותה מים, אם הוא מברך, וכאשר מברך - אם הוא שומע את פירוש המילות, וכאשר שותה - האם הוא שותה כזולל וסובא, או כאדם שיודע שכדי שיוכל לעבוד את ה' באופן שהגוף לא יבלבל, הנה כאשר הגוף צמא, אזי צריך להשקותו מים, ואז, לא אכפת לו אם ישקה את נפש הבהמית במים פושרים, למרות גודל החום, או שיחפש דווקא מים קרים, כיון שיש בהם תענוג יותר.

4. ראה תו"א יחיד (בהוספות) קג, סע"א ואילך.

Self-restraint

The Rebbe Rayatz once related about the practice in his home, that when a person would enter the house sweating they would serve him hot tea. He once asked his father why this was the case—was it for health reasons or as an exercise of self-restraint? For the purpose of self-restraint it wouldn't be enough not to have cold water (or ice-cream, as it is called here) or warm water. Only a cup of hot tea would do...

It is possible that there are also health benefits to this practice, but the reason for it was for self-restraint. The Rebbe Rayatz related the answer his father the Rebbe Rashab gave him, "if you wish, this may be self-restraint." At any rate, this is what their practice was.

It is known that the only way to guarantee avoidance of even "one measure of the forbidden" is to avoid "one hundred measures of the permissible."

Source 3 Duties of the Heart, Gate of Purity, chapter 5

Let go of the permissible that may lead to the forbidden, such as matters that are in doubt as to their status, whether permissible or forbidden.

It is written about pious people who would abstain from "seventy gates" of permissible pleasures out of fear of the one forbidden "gate."

כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר סיפר פעם⁵ אודות ההנהגה בביתו, שכאשר מישהו היה נכנס בהיותו מחומם, היו מגישים לו לשתות תה חם... ושאל אצל אביו לטעם הדבר, אם זה ענין של רפואה, או ענין של אתכפיה, שלכן, לא די בכך שלא נותנים מים קרים, ולא די בכך שלא נותנים מים פושרים, אלא נותנים דווקא כוס תה חם...

- יתכן שיש לזה מקום גם על פי רפואה, אבל, בוודאי הרי זה ענין של אתכפיה, כפי שסיפר כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר את תשובתו של כבוד קדושת אדמו"ר (מהורש"ב) נשמתו עדן: אם רצונך - שיהיה זה אתכפיה! ובכל אופן, כך היה הסדר בנוגע לפועל.

ולהעיר גם מהידוע⁶ שהדרך היחידה שלא להיכשל ב"שער אחד מן האיסור" היא להיזהר ב"מאה שערים מן ההיתר".⁷

עֲזִיבַת הַמִּתָּר הַמְּבִיא לְיָדֵי
אִסוּר כְּדָבָרִים הַמְּסַפְּקִים אֶם
מִתָּרִים הֵם אוֹ אִסוּרִים.

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר עַל קִצַּת הַחֲסִידִים
שֶׁהָיוּ פּוֹרְשִׁים מִשְׂבָּעִים
שְׂעָרִים מִשְׂעָרֵי הַמִּתָּר,
מִיָּאֲתָם שֶׁעַר אֶחָד מִשְׂעָרֵי
הָאִסוּר.

5. ראה ת"מ - רשימת הימין ע' רח.

6. ראה ת"מ ח"ג ע' 240. וש"נ.

7. ראה גם אזה"ח פרשתנו (פינחס) כו, כג.

This is akin to the fences our sages erected around the Torah to safeguard from transgression.

וּכְמוֹ הַסִּגְגִים שֶׁצִּוּוּ עָלֵיהֶם
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְכַרְכָּה, וְאָמְרוּ
וְעָשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה.

>> The Rebbe

This was Isaac's unique excellence—never leaving the mindset of the “Land of Israel” because he felt “G-d's eyes” upon him. As the Alter Rebbe writes at length regarding the meditation of “G-d is standing over him, and the whole earth is full of His glory and He is searching his mind and heart to see if he is serving Him properly.” G-d isn't just looking if we are serving him at all, but if we are serving Him “properly” or in an imperfect way.

זהו אפוא ענינו של יצחק - שאף פעם אינו יוצא מה"ציור" של ארץ ישראל, כיון שנרגש אצלו הענין של "עיני ה' אלקיך בה", וכפי שמאריך רבינו הזקן בענין ההתבוננות ש"הנה ה' ניצב עליו... ומביט עליו ובוהן כליות ולב אם עובדו כראוי", "כראוי" דווקא, כלומר: לא "אם עובדו" בכלל (ועל-אחת-כמה-וכמה שלא צריך לבדקו אם הוא עובר רצונו חס ושלום), אלא "אם עובדו כראוי", או שחסר משהו בהידור בעבודה!

משיחת יום א' פ' פנחס,
י"ג תמוז, ה'תשט"ו, בלתי מוגה
כרך י"ד עמוד 202 ואילך

B. Self-Sacrifice

>> The Rebbe

Starting the day with the Binding of Isaac

The Code of Jewish law states: “it is proper to recite the section of the Torah regarding the Akeidah (Binding of Isaac) every day.” The reason given is “to recall the merit of our forefathers . . . as Isaac sacrificed his life.”

מובא בשולחן ערוך⁸ (והביאו רבינו הזקן בשולחן ערוך שלו⁹) ש"טוב לומר (בכל יום) פרשת העקידה, וטעם הדבר - "כדי לזכור זכות האבות... כמו שמסר יצחק נפשו"¹⁰.

Source 4 Shulchan Aruch Harav 1:9

It is proper to recite the section of the Torah regarding the Akeidah every day, to recall the merit of our forefathers before G-d and to subjugate our desires towards Divine service, just as Isaac sacrificed his life.

טוב לומר בכל יום פרשת העקידה, כדי לזכור זכות האבות לפני הקדוש ברוך הוא, וגם כדי להכניע יצרו לעבוד[ת] השם יתברך כמו שמסר יצחק נפשו.

>> The Rebbe

The simple reason for reciting the Akeidah daily is in order to recall the merit of our forefathers. “The daily prayers were enacted to parallel the daily sacrifices.” Before the daily morning sacrifice they would announce in the Temple “the entire eastern horizon is illuminated, all the way to Hebron.” Hebron was mentioned in order to “recall the merit of our forefathers.” Similarly we read the Akeidah before the morning prayer in order to recall the merit of our forefathers.

ובהקדמה: הטעם הפשוט לאמירת פרשת העקידה הוא כדי להזכיר זכות אבות, כי, “תפלות כנגד תמידין תקנום”¹¹, ולכן, כשם שקודם הקרבת קרבן תמיד היו אומרים “האיר פני כל המזרח עד שהוא בחברון” (כדברי המשנה במסכת תמיד¹²), כדי “להזכיר זכות אבות”¹³, כמו כן אומרים קודם התפלה פרשת העקידה כדי להזכיר זכות אבות.

11. ברכות כו, א-ב.
12. ל, א. וכו' ביומא כח, סע"א.
13. פרש"י יומא שם, ריש ע"ב - מירושלמי שם פ"ג ה"א.

8. אר"ח ס"א ס"ה.
9. שם במהדור"ב - ס"ט, ובמהדור"ק - ס"י.
10. שו"ע אדה"ז שם במהדור"ק. וראה גם לקו"ש חכ"ו ע' 95 הערה 8. ת"מ חל"ו ע' 156.

Source 5 Talmud, Yoma 28a

The supervisor called out: "Has the entire eastern horizon brightened up until Hebron?" "Yes," was the answer.

אָמַר לָהֶם הַמְמוֹנָה... "הָאִיר פְּנֵי כָּל
הַמְזֶרַח עַד שְׁבִטְחָבְרוֹן?" וְהוּא אָמַר:
"הֵן!"

Rashi

To recall the merits of the patriarchs buried in Hebron.

ד"ה "ואיבעית אימא":
כְּדֵי לְהַזְכִּיר זְכוּת אָבוֹת
מְזַכְרִין חֶבְרוֹן.

>> The Rebbe

Isaac's self-sacrifice

This explanation is insufficient. When the priests announced in the Temple "the entire eastern horizon is illuminated, all the way to Hebron" they were invoking all three of the patriarchs buried in Hebron. But when we recite the Akeidah we are mentioning primarily the merit of Abraham, the subject of G-d's test, and also the merit of Isaac. Jacob, however, is missing.

It must be that reciting the Akeidah is not only in order to invoke the merit of our patriarchs, but also in order to highlight Isaac's self-sacrifice.

The idea is that by reciting the Akeidah we arouse the capacity for self-sacrifice within ourselves. This is an appropriate preparation for prayer because prayer is about requesting our needs, and before we do so we lay out G-d's praise. In order to do so we must prepare

אבל, טעם זה אינו מספיק, כי, בשלמא באמירת "האיר פני כל המזרח עד שהוא בחברון" מזכירים את כל שלושת האבות, מה שאין כן באמירת פרשת העקידה מזכירים בעיקר את זכותו של אברהם אבינו, כמו שכתוב¹⁴ "והאלקים נסה את אברהם", וגם את זכותו של יצחק, אבל לא את זכותו של יעקב.

ועל כן צריך לומר, שאמירת פרשת העקידה היא לא רק כדי להזכיר זכות אבות, אלא גם להזכיר המסירות נפש של יצחק.

והענין בזה - שעל ידי אמירת פרשת העקידה מעורר יהודי בעצמו את כח המסירות נפש, וזוהי ההקדמה לענין התפלה, כי, תפלה ענינה בקשת צרכיו, ולפני זה צריך לסדר שבחו של מקום¹⁵, ובשביל זה צריך תחילה להכין את עצמו - על ידי זה שמעורר בעצמו את

14. וירא כב, א.
15. ראה ברכות לב, סע"א. לג, א.

ourselves, and we achieve this by arousing our capacity for self-sacrifice. Moreover, the general theme of prayer is self-sacrifice, "to You, G-d, I lift up my soul."

Meditation is enough

We don't need to reach self-sacrifice, in the sense of practically giving up our lives. All Jews need to live long and good lives. We also don't need to endure the pain associated with the Akeidah. Rather, just as we find that mental consideration of repentance is enough to transform to "completely righteous," so too mentally contemplating self-sacrifice counts for us as if we actually exercised it practically.

Paving the way

This raises a question: Why did Abraham need to endure the test of the Akeidah in real life, to the extent that the angel had to intervene and say "don't do anything to him"? Why couldn't it have been enough for Abraham to do it mentally, as a thought exercise, and this would count as if he had done it in real life?

The answer is that the very reason why we can suffice with mental self-sacrifice and have it considered as if we actually did it is because Abraham had literal self-sacrifice during the episode of the Akeidah. Abraham's literal self-sacrifice paved the road of self-sacrifice for all Jews in all future generations, allowing their mental self-sacrifice to count for actual self-sacrifice.

ענין המסירות נפש. ומה גם שכללות ענין התפלה הוא ענין המסירות נפש - "אליך ה' נפשי אשא"¹⁶.

אמנם, אין הכוונה שזקוקים להגיע למסירות נפש בפועל (שהרי יהודי צריך להיות במעמד ומצב של נשמה בגוף לאורך ימים ושנים טובות), ואפילו לא לייסורים שבענין העקידה, אלא על דרך שמצינו שכאשר "הרהר תשובה בדעתו" נעשה "צדיק גמור"¹⁷, כך גם בנדון דידן, שהרהור אודות ענין המסירות נפש נחשב כאילו היה אצלו מסירות נפש בפועל.

אבל על פי זה אינו מובן: מדוע אצל אברהם הוצרך להיות העקידה בפועל, ועד כדי כך, שהמלאך היה צריך להוסיף ולהזהיר את אברהם "אל תעש לו מאומה"¹⁸ (כמבואר במדרש¹⁹) - למה לא היה מספיק שאברהם רק יהרהר אודות העקידה, וייחשב לו כאילו היה ענין העקידה בפועל!?

אך הענין הוא - שזה עצמו שאצלנו נחשב ההרהור אודות מסירות נפש כמסירות נפש בפועל, הרי זה בגלל שאצל אברהם אבינו היה ענין המסירות נפש בפועל בעת העקידה, ועל ידי זה פעל פתיחת הצינור של מסירות נפש באופן שאצל כל בני ישראל במשך כל הדורות תהיה המחשבה בלבד אודות מסירות נפש נחשבת כאילו מסר נפשו בפועל.

19. ראה ב"ר פנ"ו, ז. הובא בפרש"י עה"פ.

16. תהלים כה, א.
17. קידושין מט, ב (לגירסת האו"ז סק"ב).
18. וירא שם, יב.

To explain further: The sages teach us the principle “the actions of the fathers are a sign for the children.” This means that everything our forefathers did empowers us and assists us in our Divine service. We have discussed a number of times an example of this, G-d’s command to Abraham “rise, walk in the land, through its length and breadth.” Abraham’s walking through the Land of Israel made it easier for the Jewish people to conquer the land later, when the prophecy “the fourth generation will return here” was fulfilled.

In our case as well, Abraham’s self-sacrifice paved the way for us and made our work easier, allowing for mental self-sacrifice to count for actual self-sacrifice.

Similarly, Tanya teaches that every Jew has a concealed wellspring of love for G-d, “an inheritance from our forefathers.” An inheritance can be a great fortune that falls into a person’s hand without any work. What the father had to invest great effort for the heir receives without any work. Irrespective of their personal state, every Jew, descended from Abraham, Isaac, and Jacob is an heir of our forefathers and reaps the fruit of their work effortlessly.

The same is true of Divine service in general, including self-sacrifice. For Abraham this was a very difficult task, to the point that there was no certainty that he would successfully pass the test of the Akeidah. This is evident from the verse after the Akeidah, that states “for now I know that you are a G-d fearing man.”—prior to Abraham passing this test this was not known.

והענין בזה: ידוע ש”מעשה אבות סימן לבנים”²⁰, והיינו, שכל הענינים שהיו אצל האבות הם נתינת כח לבנים, להקל עליהם בעבודתם. וכמדובר כמה פעמים²¹ הראיה לזה ממה שאמר הקב”ה לאברהם “קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה”²², שעל ידי זה נעשה קל יותר לבני ישראל לכבוש את ארץ ישראל, כש”דור רביעי ישובו הנה”²³.

ועל דרך זה בנדון דידן, שבעבודתו בענין המסירות נפש פתח אברהם אבינו פתח להקל את עבודתם של בני ישראל, שההרהור בלבד אודות ענין המסירות נפש יחשב להם כמו מסירות נפש בפועל.

ועל דרך המבואר בתניא²⁴ בנוגע לאהבה המסותרת שבכל אחד ואחת מישראל, ש”היא ירושה לנו מאבותינו”, והרי ענין הירושה הוא - כדברי רבינו הזקן להלן בתניא²⁵ - “ירושה שנפלה לו הון עתק שלא עמל בו”, והיינו, שאף על פי שהאב השיג זאת על ידי ריבוי יגיעה, מקבל זאת היורש ללא יגיעה כלל; והרי כל אחד מישראל הוא “יורש”, מבלי הבט על מעמדו ומצבו; אם רק נולד בן אברהם, יצחק ויעקב, הרי הוא ה”יורש” של האבות, ומקבל זאת ללא יגיעה כלל.

ועל דרך זה בנוגע לכללות עבודת ה’ עד לעבודה מתוך מסירות נפש - שאצל אברהם אבינו היתה זו עבודה גדולה, ועד שלא היו בטוחים שאברהם אבינו יעמוד בנסיון העקידה, וכמו שכתוב²⁶ “עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה”.

24. פט”ו-יח.
25. פל”ג (מב, ריש ע”ב).
26. בראשית כב, יב.

20. ראה תנחומא לך לך ט. ב”ר פ”מ, ה. רמב”ן לך לך יב, ו. ועוד.
21. ראה גם תו”מ חמ”א ע’ 254. וש”נ.
22. לך לך יג, יז. וראה ב”ב ק, א.
23. שם ט, טז.

Self-sacrifice everywhere

At the time of the Akeidah, Isaac was 37 years old and Abraham was 137. Abraham had served his Creator since age three, as the Talmud states “Abraham recognized his Creator at age three.” Of course, Abraham’s Divine service wasn’t stagnant, he progressed every day and rose to higher levels in his service. Nevertheless, it couldn’t be taken for granted that he would pass the test of the Binding, even though he had already passed nine previous tests—beginning with being thrown into the furnace in Ur Kasdim. After all of this, when the tenth test came, the test of the Akeidah, there was no certainty that he would pass it.

By contrast, the Alter Rebbe states in Tanya about every single Jew as a matter of certainty: “even the lowliest sinful Jews sacrifice their lives to sanctify G-d’s name” (so long as they don’t make the mistake of thinking that this transgression doesn’t affect their Jewishness).

This is because Abraham’s hard work paved the path for all Jews in all generations, enabling us to achieve the same without having to toil.

והגע עצמך: בשעת העקידה, כשיצחק היה בן ל"ז שנה²⁷, היה אברהם בן קל"ז שנה, לאחר שעבד את בוראו מגיל שלש שנים, כפי שמובא בגמרא²⁸ "בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו", ופשוט שעבודתו לא היתה באופן שעמד על עמדו, אלא מיום ליום הלך ונתעלה בעבודת ה'. ואף על פי כן, לא היו בטוחים שיעמוד בנסיון העקידה, למרות שכבר עמד בתשעת הנסיונות שלפני זה, החל מהנסיון באור כשדים שהשליכוהו לכבשן האש, ולאחרי זה עוד שמונה נסיונות, ולאחרי כל זה, בבוא הנסיון העשירי, נסיון העקידה²⁹, לא היו בטוחים שיעמוד בנסיון!

ולאידך גיסא, בנוגע לכל אחד מישראל אומר רבינו הזקן בתניא³⁰ בוודאות, ש"אפילו קל שבקלים ופושעי ישראל מוסרים נפשם על קדושת ה'" (אם רק לא יטעוהו ש"בעבירה זו עודנו ביהדותו כו"³¹).

אך הענין הוא, כאמור לעיל, שאברהם אבינו על ידי ריבוי עבודתו, פתח את הפתח עבור כל בני ישראל במשך כל הדורות, שאצלם יהיה ענין זה ללא עבודה.

משיחת שבת פרשת וישב, כ"א כסלו, ה'תשל"א,
הנחה בלתי מוגה
תורת מנחם כרך ס"ב עמ' 388 ואילך

30. פי"ח.
31. שם פי"ד.

27. פרש"י תולדות כה, כ.
28. נדרים לב, סע"א.
29. ראה תנחומא וירא כב.

>> The Rebbe

Learning Divine providence and self-sacrifice from Isaac

Every Jew needs to learn two lessons from Isaac for their personal divine service: (a) knowing that there is Divine providence (“the eyes of G-d are upon it” over every step, and (b) when self-sacrifice is needed it should be accepted with equanimity, “the two of them walked together,” as what matters is fulfilling G-d’s will.

In order to reach this consciousness we must study the inner dimension of the Torah. We need to know that “G-d is standing over us,” and “G-d’s eyes are upon it, from the beginning of the year to the end of the year.” This applies to Rosh Hashanah, when G-d is easily accessible to every Jew, “the end of the year,” and all of the time in between.

During all of this time we need to be of one mindset, and when self-sacrifice is required we must exercise it, without looking for logical excuses or ways to temper our commitment to self-sacrifice.

וכן הוא בעבודת כל אחד ואחת מישראל - שצריכה להיות אצלו עבודתו של יצחק, בשני העינים האמורים: (א) לדעת שישנה השגחה פרטית (“עיני ה’ אלקיך גו”) על כל צעד וצעד, (ב) גם במצב שיש צורך בענין של מסירת נפש, הרי זה אצלו בשווה לגמרי - “וילכו שניהם יחדיו” - העיקר שיושלם רצונו של הקב”ה.

וכדי לבוא להכרה זו - בהכרח ללמוד פנימיות התורה. כלומר: האדם הלומד תורה צריך לידע ש”הנה ה’ נצב עליו”, ו”עיני ה’ אלקיך בו מרשית השנה ועד אחרית שנה” - הן בראש השנה, שאז “ה’ בהמצאו”³² לכל אחד ואחת מבני ישראל, באופן של קירוב המאור אל הניצוץ³³, והן באחרית שנה, ברגעים האחרונים של השנה החולפת, ובמילא נכלל גם כל משך הזמן שבינתיים.

ובמשך כל הזמן עומד הוא באותה תנועה - גם כאשר יש צורך בענין של מסירת נפש, מבלי לחפש עינים שכליים כדי לפטור את עצמו ממסירות נפש, או להחליש את תנועת המסירות נפש.

המשך שיחת יום א’ פ’ פנחס, י”ג תמוז, ה’תשט”ו,
בלתי מוגה
כרך י”ד עמוד 202 ואילך

32. ישעיה נה, ו. וראה ר”ה יח, א. וש”נ.
33. ראה לעיל [תורת מנחם כרך י”ד] ע’ 179. וש”נ.

Key Points:

- *Isaac is unique among the patriarchs in that he never left the Land of Israel.*
- *The lesson for us: We must always be aware that G-d is watching and overseeing us every moment, just as He watches over the Land of Israel.*
- *One consequence of contemplating the constant divine supervision over us is the proper approach to fulfilling our bodily needs, which are meant for the health of the body in order to serve G-d, not for indulgence.*
- *The importance of abstaining from permissible desires is to avoid falling into forbidden ones.*
- *We recite the passage of the Akeidah every day to remind ourselves of the self-sacrifice of Abraham and Isaac.*
- *Through reading this, we awaken within ourselves the strength of self-sacrifice in preparation for prayer. This is about entering the mindset of self-sacrifice, not about physically practicing it.*
- *Abraham was required to carry out self-sacrifice in action because by doing so, he paved the way and eased the task of future generations of Jews. Thanks to him, we can now make do with just the thought of self-sacrifice, and this accomplishes the same as actually doing it.*

Takeaway:

We must cultivate the awareness that G-d is always present beside us, examining our actions. The goal is not to fear or feel anxious, but to live more elevated lives, recognizing that every one of our actions is important and meaningful in G-d's eyes.